

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenie zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych (zakaz dyskryminacji, nakaz równego traktowania i nakaz transparentności) oraz błędna wykładnia art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE (Dyrektywy pocztowej). Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Zarzut drugi: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych. Nawet jeżeli obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w Dyrektywie pocztowej, to nie jest wyłączony wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenie art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 97/67/WE. Sąd błędnie przyjął, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama. Ponadto, Sąd nieprawidłowo uznał, że fundusz kompensacyjny spełnia również wymóg proporcjonalności.

Podczas konsultacji założeń do zmiany ustawy warunki funduszu kompensacyjnego były istotnie odmienne od warunków finalnie określonych w ustawie — Prawo pocztowe co oznacza, że nie można uznać, by założenia funduszu zostały poddane konsultacjom.

Warunki finansowania usługi powszechnej pomijają wymóg badania, czy poniesiony koszt netto stanowi niesprawiedliwe obciążenie operatora wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej. Automatycznie powiązanie finansowania usługi z wystąpieniem strat księgowych na usługach powszechnych nie może być rozumiane jako spełnienie wymogów z dyrektywy pocztowej.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej — poprzez akceptację finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Tymczasem prawa specjalne i wyłączne przyznane Poczcie Polskiej, wbrew stanowisku Sądu, w sposób oczywisty nie mieszczą się w katalogu wyjątków przewidzianych w Dyrektywie Pocztowej.

Odwołanie wniesione w dniu 5 czerwca 2019 r. przez Inpost S.A. od wyroku Sądu dnia 19 marca 2019 r. w sprawach połączonych T-282/16 i T-283/16, Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja

(Sprawa C-432/19 P)

(2019/C 328/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost S.A. (Przedstawiciel: W. Knopkiewicz, radca prawny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenie zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych (zakaz dyskryminacji, nakaz równego traktowania i nakaz transparentności) oraz błędna wykładnia art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE (Dyrektywy pocztowej).

Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Zarzut drugi: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych. Nawet jeżeli obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w Dyrektywie pocztowej, to nie jest wyłączony wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenie art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 97/67/WE. Sąd błędnie przyjął, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama. Ponadto, Sąd nieprawidłowo uznał, że fundusz kompensacyjny spełnia również wymóg proporcjonalności.

Podczas konsultacji założeń do zmiany ustawy warunki funduszu kompensacyjnego były istotnie odmienne od warunków finalnie określonych w ustawie — Prawo pocztowe co oznacza, że nie można uznać, by założenia funduszu zostały poddane konsultacjom.

Warunki finansowania usługi powszechnej pomijają wymóg badania, czy poniesiony koszt netto stanowi niesprawiedliwe obciążenie operatora wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej. Automatycznie powiązanie finansowania usługi z wystąpieniem straty księgowej na usługach powszechnych nie może być rozumiane jako spełnienie wymogów z dyrektywy pocztowej.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej — poprzez akceptację finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Tymczasem prawa specjalne i wyłączne przyznane Poczcie Polskiej, wbrew stanowisku Sądu, w sposób oczywisty nie mieszczą się w katalogu wyjątków przewidzianych w Dyrektywie Pocztowej.

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Poste Italiane SpA/Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane

(Sprawa C-434/19)

(2019/C 328/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione